

Za laike je spajanje pojmova „ekologija” i „nuklearna energija” nemoguće. Međutim, u situaciji kada EPS procenjuje da Srbiji fale najmanje dve elektrane ukupnog kapaciteta od 700 megavata, kada se nazire kraj eksploatacije fosilnih goriva i kada je struja iz obnovljivih izvora nedovoljna da zadovolji sve veće potrebe, energetičar Miloš Zdravković, koji je doktorirao na beogradskom Elektrotehničkom fakultetu sa temom vezanom za obnovljive izvore energije, hrabro izlazi u javnost sa tvrdnjom „Srbija mora graditi nuklearku, ukoliko želi da dugoročno sačuva energetska stabilnost”. Pri tome je, kao ekolog, potpuno svestan odijuma na koji može naići ovakav stav.

„Ja sam inženjer projektant i mogu da kažem da sam edukovan i da znam o čemu govorim. Nuklearna energija je, posle energije iz obnovljivih izvora, ekološki najčistija. U ukupnom energetska kolaču obnovljivi izvori energije - one koja nastaje delovanjem sunca, vetra i vodenih tokova - zastupljeni su do 15 odsto. Od tih 15 procenata četiri petine zauzima energija iz vodenih tokova. Ljudi misle da je budućnost vezana za solarnu energiju.

Međutim, ona je veoma skupa, kao i proizvodnja fotonaponskih modula, koja uz to koristi ekološki vrlo prljavu tehnologiju”, kaže Zdravković.

To je ono što zna mali broj ljudi.

Tako je. Oni znaju da postoji neki solarni panel na krovu i da daje čistu energiju. Međutim, da bi se napravila ćelija, mora se koristiti veoma prljava tehnologija. S druge strane, najzastupljenija energija je ona koja je dobijena preradom fosilnih goriva - uglja, nafte i gasa. To su najštetniji, ali i najzastupljeniji izvori energije, bez obzira na to da li govorimo o proizvodnji struje ili o transportu. Nasuprot tome, nuklearna energija ne ispušta otrovne gasove u vazduh. Ono što je problem sa njom, jeste to što istrošeni energenti, odnosno nuklearni otpad, predstavljaju veliku opasnost za čovečanstvo. Međutim, postoje tehnologije koje su već ispitane i dokazane. I kako se odlaže nuklearni otpad i kolika je to količina. Banalan primer je, recimo, nuklearna elektrana Krško, koja proizvodi deset tona otpada godišnje. To je zapremina od jednog kubnog metra i može da stane u jedan kombi. Pandan ovoj nuklearci je naša termoelektrana u Obrenovcu, koja godišnje daje pepela za deset fudbalskih igrališta, a da ne govorimo o onom što se izbacuje u atmosferu.

Da li to znači da podržavate ekološke krugove sa Zapada koji vrše pritisak na Srbiju da modernizuje, odnosno zatvori postojeće termoelektrane i odustane od gradnje još jedne u Obrenovcu?

Da ne budem pogrešno shvaćen, ako bismo to uradili, mi bismo potpuno bankrotirali i to ne možemo sebi da priuštimo. Primarni interes naše zemlje je da napravi Obrenovac B, jer su termoelektrane prošlost, sadašnjost i bliska budućnost Srbije. Svako ko je inženjer, ko se iole bavi energetikom i ko iole trezveno razmišlja, ne može da podrži takve predloge

navodnih ekologa koji nam pričaju bajke o energiji iz biomase kojom bismo mogli da nadomestimo Obrenovac, bez čije izgradnje bismo osudili sebe na uvoz struje. Možete zamisliti kakav bi to udar bio na budžet Srbije. I to nije samo naš problem, već takođe i Hrvatske, BiH, Crne Gore i Makedonije. Bugarska nema tih problema, ali ima dve nuklearke - Kozloduj i Belane u planu. Mađarska ima četiri bloka, Češka i Slovačka šest, Rumunija jedan i još jedan koji se gradi.

Sve u svemu, to znači da se, uz Krško, petnaestak blokova nalazi u krugu od 500 do 600 kilometara od Beograda.

Baš tako. I ako govorimo o nekom akcidentu, Beograd je na udaru, bez obzira na to da li mi imamo nuklearku ili ne. Znači, jedna je stvar što mi treba da je sagradimo, a druga da ih gotovo svi oko nas imaju. Govorimo o najavama Hrvatske koja će sasvim legalno i legitimno da izgradi nuklearku na Dunavu, koja će praktično biti mnogo bliža Beogradu nego Zagrebu. Da ne bude neke teorije zavere, oni to ne prave namerno nama pod nosom, već zato što su ovakve elektrane vezane za velike vodotokove.

izvor: novaekonomija.rs